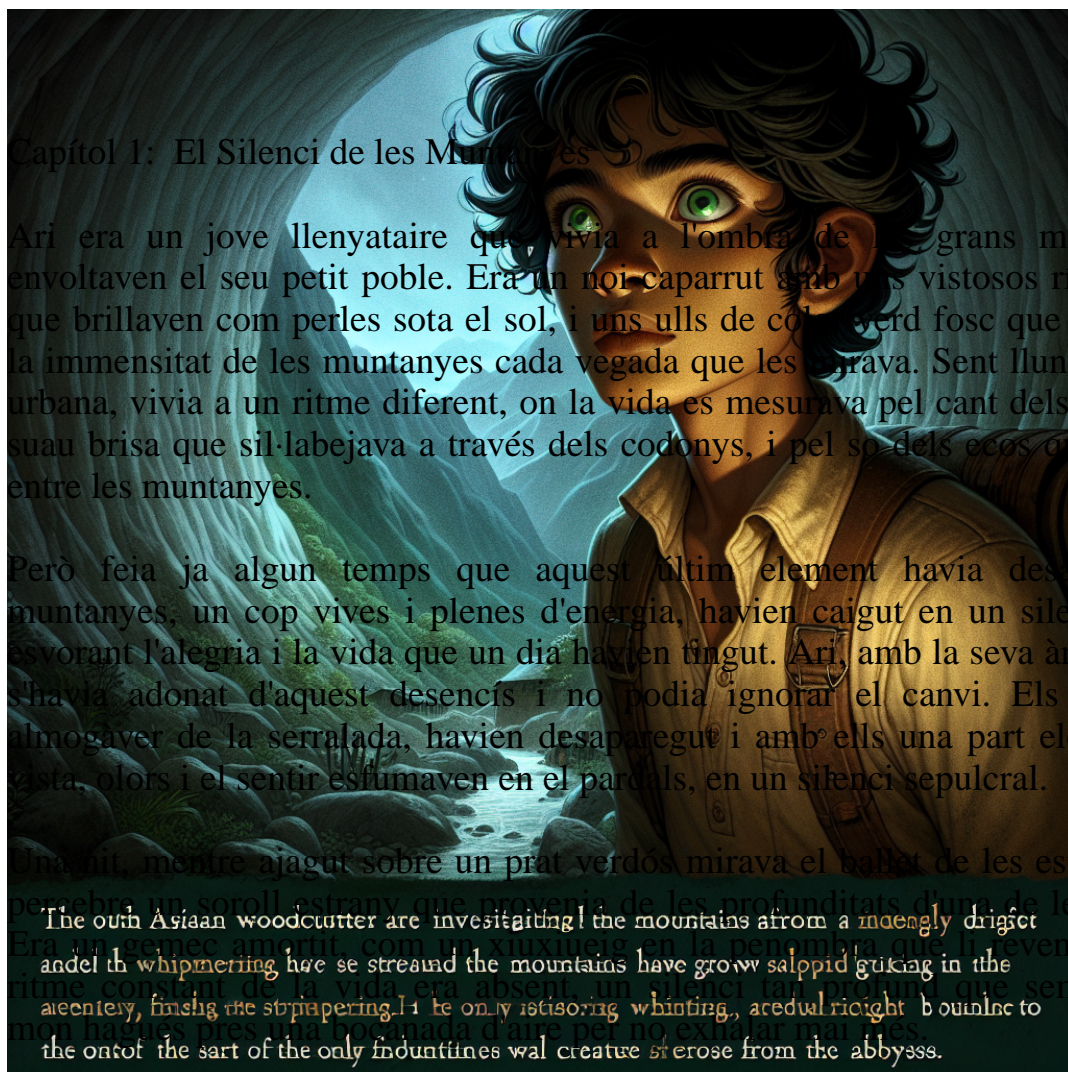

El So de les Muntanyes: La Criatura de l'Abisme

By litlab with ChatGPT

Capítol 1: El Silenci de les Muntanyes

Ari era un jove llenyataire que vivia a l'ombra de les grans muntanyes que envoltaven el seu petit poble. Era un noi caparrut amb uns vistosos rinxols daurats que brillaven com perles sota el sol, i uns ulls de color verd fosc que es perdien en la immensitat de les muntanyes cada vegada que les mirava. Sent llunyà de la boira urbana, vivia a un ritme diferent, on la vida es mesurava pel cant dels ocells, per la suau brisa que sil·labejava a través dels codonys, i pel so dels ecos que ressonaven entre les muntanyes.

Però feia ja algun temps que aquest últim element havia desaparegut. Les muntanyes, un cop vives i plenes d'energia, havien caigut en un silenci espectral, esvorant l'alegria i la vida que un dia havien tingut. Ari, amb la seva ànima inquieta, s'havia adonat d'aquest desencís i no podia ignorar el canvi. Els ecos, la veu almogaver de la serralada, havien desaparegut i amb ells una part elemental de la vista, olors i el sentir esfumaven en el parcals, en un silenci sepulcral.

Una nit, mentre ajagut sobre un prat verdós mirava el ballet de les estrelles, Ari va percebre un soroll estrany que provenia de les profunditats d'una de les muntanyes. Era un gemec amortit, com un xiuxiueig en la penombra que li revenia l'ànima. El ritme constant de la vida era absent, un silenci tan profund que semblava que el món hagués pres una bocanada d'aire per no exhalar mai més.

"Aquest silenci és inquietant," va murmurar Ari, convençut que alguna cosa anava malament. A la seva ment inquieta començaven a formar-se imatges de l'absència de vida, de muntanyes desolades i de pobles abandonats. Necessitava comprendre per què les muntanyes havien perdut la seva veu.

Aleshores, a partir d'una mena d'instint primari que el movia, Ari va decidir endinsar-se a les muntanyes per trobar les respostes. No podia suportar veure com les muntanyes que havien estat el seu refugi, els seus confessors silenciosos, es convertien en una imatge morta, cèl·lula rere cèl·lula, com un gran òrgano que deixa de funcionar poc a poc.

El matí següent, després de dir a comiat a la seva mare, que amb un somriure cansat només va poder donar-li la seva benedicció, Ari va prendre una motxilla amb el seu menjar i beguda, un ganivet en brut que ha forjat el seu pare, i una llanterna que li hauria de donar llum a la foscor. Cap endavant, sense por però amb la precaució que porten els sentiments de l'aventura desconeguda, va iniciar el seu viatge cap a l'abisme.

Durant dies va seguir fins que arribà a la boca d'un antic túnel que es creia que conduïa a l'interior de les muntanyes. El túnel presentava una boca oberta, muda d'antiguitat, capaç de tragar el sol i devorar la llum diürna en una negror oblidada. Ari, sense por però cautelós, es va apropar lentament i va entrar, la seva llanterna il·luminant la seva solitària senda endins de la gola de la bèstia muntanyenca.

A l'interior, tot era tranquil, amb l'excepció del seu hàlit i els seus passos que retumbaven amb una sonoritat que contrastava amb el silenci extern. El lloc era fresc i es respirava un aroma humit, una mistura de pedra bagnada i molsa vella. Ari no podia evitar sentir-se petit, una formiga enmig d'un univers de pedra i ombra. Ell, que sempre s'havia vist com un nen forçut, es sentia ara com una ploma flotant en l'immens buit de l'abisme.

Però no tot era ombra i silenci dins de la muntanya. Al voltar un recó, Ari es va topar amb una criatura enorme, esquiva entre la penombra. Era antiga, amb la pell grisa i rugosa que revelava un llarg caminar de la vida. Portava l'abisme en la seva mirada, un mirall de la foscor que l'envoltava. Ari podia sentir com l'essència vital de la muntanya era absorbida per aquesta criatura, una simbiosi anormal que provocava aquest silenci indesitjable.

"Ets tu qui causa aquest silenci?" va gaudir Ari amb valentia, encarant a la criatura amb una mirada d'uns ulls que volien trobar respostes.

Poques vegades havien encarat la criatura d'aquella manera, i això la va sorprendre. Va mirar a Ari i, from the fondo del abisme que eren els seus ulls, un llum va apareixer. Ara, Ari entenia que el temps corria, la muntanya continuava esvaint-se, i ell era la seva única esperança. Una nova fase de la seva aventura acabava de començar, ara, enfront de la Criatura de l'Abisme.

Els ecos perduts de les muntanyes ressonaven ara dins d'Ari, com una ànima que cridava per ser salvada. Aquí és on comença la història d'Ari, el jove llenyataire, el silenci de les muntanyes, i la criatura de l'Abisme. La pau estava en joc, i tan sols el so de les muntanyes podia restablir l'equilibri.